

Z historie českého stolního tenisu – 17. Díl

Zlatá jízda Milana Orlovského

Sezona 1973/1974 byla pro československý stolní tenis jednou z nejzajímavějších a také nejúspěšnějších. Alica Grofová končila rok 1973 jako třetí hráčka světového žebříčku. Vybojovala dvě medaile na MS v Sarajevu, vyhrála mezinárodní mistrovství ČSSR, stala se akademickou mistryní světa a skvělý rok korunovala ziskem titulu mistryně republiky v singlu. V anketě O nejlepšího sportovce ČSSR skončila pátá. Cestu na domácí trůn jí do jisté míry usnadnila Ilona Uhlíková-Vošťová, která na krátko přerušila kariéru, protože očekávala narození potomka.

Hvězdný rok ovšem prožil především Milan Orlovski. Sbíral jeden úspěch za druhým. Byl v semifinále dvouhry na mistrovství Skandinávie, vybojoval domácí titul ve dvouhře a společně s Jaroslavem Kunzem i ve čtyřhře, byl druhý na prestižním turnaji TOP 12 a byl také hlavní oporou týmu Československa v Evropské lize. Jeho nejslavnější chvíle však přišla na mistrovství Evropy v Novém Sadu v roce 1974. V družstvech skončili muži čtvrtí, když prohráli poslední duel o umístění s Maďarskem. Ženy naopak na třetí příčku dosáhly, když po semifinálové prohře se Sovětským svazem vyhrály nad Anglií. Oba československé ovšem braly bronz.

Velké chvíle pro náš stolní tenis přišly následně v soutěžích jednotlivců. Nasazená ženská jednička Alica Grofová sice hned na úvod prohrála se Švédkou Hellmanovou, ovšem všechna zklamání dokázal zastínit Milan Orlovski, když prošel bez zaváhání celou soutěží v singlu a vybojoval zlato. Porazil postupně van der Helma, obránáře Földyho a Börzseie, ve čtvrtfinále Francouze Secretina, v semifinále Švéda Johanssona a ve finále Maďara Gergelyho. Byl to obrovský úspěch, současně však doposud poslední zlatá medaile v singlu pro české stolní tenisty.

Milan Orlovski pak společně s Alicí Grofovou vybojovali ještě stříbrnou medaili v mixu, když ve finále prohráli se sovětským párem Gomozkov – Rudnovová. Alica Grofová s Rumunkou Alexandruovou splnily role spolufavoritek a ve čtyřhře žen vybojovaly po finálové prohře s Maďarkami Magosovou a Lotallerovou stříbro. Milan Orlovski o zisku historického prvenství hovořil od té doby mnohokrát. Za všechny komentáře však stojí především jeho bezprostřední reakce po vítězném mečbolu. Když se ho reportér ptal, na co při posledním míčku myslel, Milan bez váhání odpověděl: „*Na tátu! Pod jeho vedením jsem začal hrát a jeho zásluhou jsem si stolní tenis oblíbil a zůstal mu věrný.*“

Zrádná horečka v Kalkatě

Světový šampionát v indické Kalkatě se konal nezvykle brzy už v únoru 1975, proto musel být kalendář turnajů v sezoně podřízený právě tomuto vrcholu. Nový termín tak mělo například i tradiční mezinárodní mistrovství ČSSR. Nejlepší českoslovenští hráči a hráčky opět sbírali cenné trofeje. Orlovski prohrál na mezinárodním mistrovství Polska až ve finále s Jugoslávцем Šurbekem, Grofová naopak s Angličankou Hammersleyovou. Jaroslav Kunz skončil stříbrný na mistrovství Maďarska, kde prohrál s Bengtssonem. Na silně obsazeném mistrovství Skandinávie byl Milan Orlovski v semifinále a prohrál v něm těsně s Jugoslávцем Stipančičem. Vánoční turnaj na konci roku 1974 vyhráli Pavel Ovčařík a Ludmila Šmídová, mistry republiky se stali Jaroslav Kunz a Miloslava Žižková.

Na mistrovství světa do Indie proto zcela oprávněně odlétala výprava s velikým očekáváním. Zejména muži mohli pravděpodobně dosáhnout ještě dál, než na bronzovou medaili. Hráli totiž ve famózní formě. Porazili ve skupině postupně NSR, Dánsko, Rakousko i obhájce titulu Švédy. Přehráli Sovětský svaz i Jižní Koreu. Experti se rozplývali nad výkony Orlovského proti Lee Chae Chol. Z prvního místa ve skupině Čechoslováci nastoupili v semifinále proti Jugoslávii. Jenže pak přišla sportovní tragédie. Orlovski svůj první zápas proti Karakaševičovi vyhrál, ovšem už se na něm začala projevat horečka. Ve druhém zápase podlehl Stipančičovi, což

byla jeho první prohra na turnaji. Následně za stavu 3:3 duel se Šurbekem musel skrečovat. Čechoslováci prohráli 3:5 a museli se spokojit s bronzem. Družstvo žen skončilo deváté.

Před soutěži jednotlivců onemocněl také Jiří Turai a vůbec nebylo jasné, zda bude moci nastoupit Milan Orłowski. Nakonec sice hrál, ale tělo bylo příliš oslabené na to, aby mohl bojovat o některou z medailí. Prohrál v boji o postup do osmifinále s japonským obráněm Takašimou, navíc musel odstoupit i ze soutěže ve smíšené čtyřhře, protože se mu vrátila horečka. *„Byla to hrozná smůla, mohli jsme si zahrát ve finále proti Číně. Několik roků jsem nebyl nemocný a muselo mě to postihnout zrovna na mistrovství světa. Po třech dnech v posteli s vysokými horečkami jsem byl tak zesláblý, že jsem ve dvouhře pak neměl proti Takašimu sebemenší šanci,“* zavzpomínal na smolný šampionát v Kalkatě Milan Orłowski.

Zklamání z promarněné šance mohl na konci sezony jen těžko spravit mimořádný klubový double pražské Sparty. V Poháru mistrů evropských zemí se týmy mužů i žen probjovaly do finále a v něm uspěly. Družstvo mužů (Orłowski, Kunz, Ovčářík) porazilo GSTK Vjesnik Záhřeb 5:2, ženy (Riedlová, Šmídová, Karlíková) pak švédský Varbergs BTK 5:2. Bylo to poprvé a současně naposledy, kdy se v jednom ročníku nejprestižnější klubové soutěže v Evropě radovala z vítězství dvě česká družstva.

Evropská elita přijede do Prahy

Hlavní město Československa hostilo už třikrát mistrovství světa, poprvé se však fanoušci mohli těšit na souboje nejlepších evropských hráčů a hráček. Jubilejní desáté kontinentální mistrovství se konalo na přelomu března a dubna 1976. Přípravy byly důkladné, organizátoři chtěli všechny účastníky přesvědčit o tom, že stolní tenis je v zemi stále na špici popularity.

Intenzivně se připravovali také hráči a hráčky. Ti nejlepší stihli pět utkání Evropské ligy a změřili síly i nezvykle brzy na republikovém šampionátu. V Plzni se z titulů v singlu radovali Milan Orłowski a Ilona Uhlíková-Vošťová, která se po mateřské dovolené dostala velmi rychle do obvyklé formy. Orłowski s Kunzem vyhráli i čtyřhru a třetí titul si česká mužská jednička zajistila v mixu s Ilonou Uhlíkovou-Vošťovou.

Evropský šampionát se blížil, akreditováno bylo 250 zástupců všech médií a vedoucím tiskového střediska byl Jaroslav Staněk, mistr Evropy ve čtyřhře z roku 1964 a po skončení kariéry novinář...

